

משימה מסכמת

חלק א

בראשית י"ב- פסוקים א-ט

הפרק מתחיל עם בקשתו של אלוהים כלפי אברם מהארץ שבה הוא נולד לארץ שהוא עתיד להראות לו. הוא לא מפרט איזה ארץ או היכן היא אלא מיד מספר לו על העתיד שצפוי לפקוד אותו בהגיעו לארץ זו. האל מבטיח לו שהוא עתיד להיות אב של עם גדול וששמו יהיה ברכה. האל יברך אותו ויגן עליו מאויביו. אברם מחליט לבצע את הפקודה האלוהית והוא לוקח אתו את לוט בן הרן, אחיו. בקשה זו מתבצעת לאחר שאביו תרח כבר העיר את משפחות מאור כשדים והגיעו עד חרן. אברם יוצא מחרן כאשר הוא היה בין 75 שנים והוא לקח אתו את כל רכושו ואת כל אנשיו והגיעו לארץ כנען. כאשר אברם מגיע לכנען הוא מגיע למקום שנקרא "אלון מורא" שנמצא לא רחוק משכם. למרות שכתוב כי העם הכנעני שלט אז בארץ, האל מבטיח לו לתת את כל הארץ לצאצאיו. אברם בונה מזבח לכבודו ומעתיק את מקומו לבית אל שם הוא בונה מזבח אוהל ובונה מזבח נוסף עבור האלוהים. לאחר מכן ממשיך אברהם את המסע שלו ומגיע למדבר הנגב יחד עם כל פמלייתו.

הפרשה כוללת את סיפור המאורע המכריע ביותר בחיי אברם. הוא עובר מארצו בפקודה של האלוהים והוא עולה לארץ כנען. האל נראה אליו ככל הנראה בשלב זה והוא מבטיח לו הבטחות שלא נתן לאף אדם לפני כן ואחרי כן בהיסטוריה האנושית. אברהם מתחיל בבנייה של מזבחות באזורים שונים בישראל, כדי לסמן את מקומו של האל והוא קורא בשם ה', כדי להבדיל אותו מן האלים האחרים אשר היו אז בכנען.

בראשית י"ג- פסוקים א- י"ב

פרשה זו מתחילה לאחר הסיפור של אברהם ושרה יחד עם פרעה מלך מצרים. הפרשה מתחילה כאשר אברהם מתחיל את דרכו חזרה לארץ כנען מארץ מצרים. הוא לוקח אתו את כל הרכוש והאנשים שהיו אתו במצרים, והמקרא מספר כי הוא הגדיל את הונו ואת רכושו מבחינת כסף וזהב. הוא מגיע חזרה מאזור הנגב לבית אל בו הוא הקים את המזבח אשר הוזכר בפרשייה הקודמת. הוא מגיע שוב לאזור המזבח ועורך את הטקס שהוא ביצע בהתחלה. מאחר ובן אחיו, לוט, הגיע גם הוא עם ממון רב המקרא טוען כי לא יכלו לשבת יחד. נוצר ריב בין הרועים של לוט ובין הרועים של אברם, ריב אשר התרחש תוך כדי התמודדות עם הכנעני אשר היה אז יושב במרבית הארץ. אברם אז פונה אל א לוט ומבקש ממנו למנוע את המריבה בינם מאחר והם אחים לכל דבר.

הוא אומר לו שהארץ כולה פרושה לפניכם, למרות שסופר קודם כי הכנעני אז שוהה בכל הארץ, ושכל אחד מהם יבחר כיוון אחר וישתקע שם. לוט אז בוחר את כיכר הירדן, אזור ים המלח וסדום והוא ראה כי ארץ זו מלאה במים וטובה להתיישבות, כפי שהדבר היה לפני ההשחתה של האזור לפי האלוהים. לוט בוחר במקום הזה ונפרד מאברם כאשר הוא מחליט לבנות את יישוב בערי הכיכר של אזור הירדן. אברם לעומת זאת ממשיך לשבת בארץ כנען ומקים

את יישובו. במשפט הסיום אנו מקבלים את המידע כי אנשי סדום, בה התיישב לוט, היו אנשים רעים אשר חטאו נגד האל ולא שמרו את תורת האלוהים.

בראשית י"ח- פסוקים א- ט"ו

חלק זה מספר את סיפור הבשורה על הולדת יצחק. הסיפור מתחיל כאשר אברהם יושב באוהל ביום חם ורואה שלושה אנשים אשר מגיעים קרוב לאוהל שבו הוא שוכן. כאשר הוא רואה את אותם האנשים הוא ככל הנראה מבין כי הם לא אנשים רגילים מאחר והוא מתייחס אליהם בכבוד שלא מותאם לאדם רגיל. הוא פונה אליהם ואומר להם שאם הוא מצא חן בעיניהם אז שיאילו בטובם ויבואו לאוהל שלו, שם הוא ידאג להם. הוא מציע להם לקחת מים ולרחוץ את הרגליים כדי שהם יוכלו להתרענן ולנוח מעט.

כאשר השליחים נכנסים לתוך האוהל שלו הם אוכלים והוא משקיע מאמצים רבים בכך שהאכילה שלהם תהיה טובה ככל האפשר. הוא פונה לשרה אשתו ומבקש ממנה שתעשה עבור אותם אנשים עוגות סולת. לאחר מכן הוא פונה אל העובדים שלו ומבקש מהם להכין את אחד מן הבקר אשר נמצא שם יחד ולקחת ממנו חמאה וחלב. לאחר מכן הוא הגיש להם את האוכל ונשאר באזור כדי לראות שהכל נעשה לשביעות רצונם. בשלב הזה פונים אליו אותם השליחים ושואלים אותו היכן אשתו. הוא אומר להם שהיא נמצאת באוהל במרחק לא רב משם. אז מספר לנו הכתוב כי אברהם ושרה כבר היו זקנים באותו השלב ולכן לא היה סביר שהם יוכלו להביא עוד ילדים. שרה אומרת זאת לאחד השליחים באופן מפורש כאשר היא אומרת שאדונה זקן וכבר לא יכול להביא ילדים. היא צוחקת בקרבה לנוכח ההודעה כי היא עתידה ללדת ילד, והכוונה היא שהיא לא צחקה בקול מתוך כוונה להתריס אלא צחקה מתוך ליבה. למרות זאת הדבר מעיד על חוסר אמונה, מאחר והיא ואברהם ידעו כי מדובר בשליחים של האל. בשלב הזה שואל האל את אברהם מדוע שרה אשתו צחקה. שרה הכחישה את הדבר ואמרה שהיא לא צחקה, או שהיא לא הייתה מודעת לכך שמדובר בשליח של אלוהים, והמלאך מוכיח אותה על כך ואומר להם שהיא כן צחקה ובכך היא למעשה מעידה על חוסר האמונה שלה בעצמה.

בראשית כ"א- פסוקים א-ח

הכוונה של פרשה זו היא לספר על הלידה של יצחק ועל האירועים אשר קרו לאחר מכן עם גירוש ישמעאל. תחילת הקטע מסביר כי האלוהים זכר את ההבטחה שלו לשרה ולכן הוא פקד אותה שנה לאחר שהוא הבטיח להם כי ילד יולד לה. שרה נכנסה להריון וילדה את הילד במועד אותו הבטיח לה האלוהים. אברהם לקח את ילדו שזה עתה נולד לו וקרא לה יצחק. אברהם אז מל את הילד כאשר הוא מגיע לגיל שמונה ימים, כפי שציווה אותו האלוהים.

כאשר אברהם מל את הבן שלו הכתוב מספר כי הוא היה בן מאה שנים. שרה אז טוענת כי האלוהים עשה ממנה צחוק משום שאף אדם לא יאמין כי אברהם, בגילו המופלג, ובכך הדבר עשוי לסכן את כבודו של שרה ואת כבוד בעלה. לאחר מכן מסופר לנו כי הילד גדל ונגמל מהחלב שהוא יונק משרה אמו. אברהם עורך משתה גדול כאשר הדבר הזה מתרחש.